

Hi havia una vegada una tetera molt
arrogant; estava orgullosa de
la seva porcellana, del seu llarg broc,
de la seva ampla nansa; tenia una cosa
al davant i una al darrere: el broc al davant,
la nansa al darrere, i es complaïa a fer-ho
notar.

Però mai no parlava de la seva tapadora,
que estava trencada i enganxada amb cola;
o sigui, que era defectuosa, i a ningú
no li agrada parlar dels seus defectes.
Això prou que ho fan els altres!

Les tasses, la manteguera i la sucrera,
en una paraula, tot el servei de te, de ben
segur que s'havien fixat en l'esquerda
de la tapadora i parlaven d'ella més
que de l'artística nansa i de l'esplèndid
broc. Prou bé que ho sabia, la tetera!

